

Myslíte, že turbulence jsou to
nejhorší, co vás může potkat?
Ještě nevíte, co je
opravdový **strach**.

Sedíte na palubě
s dalšími 143 pasažéry.
Netušíte, že letadlo
bylo **umřeno**.

ULTIMATUM

T. J. NEWMAN **THRILLER**

Copyright © 2021 by T. J. Newman

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © David Petřů, 2022

Cover © David Litman, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-2828-2 (pdf)

ULTIMÁTUM
T. J. NEWMAN

VENDETA

*Rodičům,
Kenovi a Denise Newmanovým*

Co učinil Bůh!
– Numeri 23:23

Do klína jí spadla bota, dosud s chodidlem.

Zaječela a vymrštila ji do vzduchu. Krvavá hmota pár okamžiků visela v beztlížném stavu, pak ji vycucla ohromná díra v boku letadla. Po podlaze vedle jejího sedadla se uličkou plazila letuška a křičela na cestující, ať si nasadí kyslíkové masky.

Bill to všechno pozoroval ze zadní části letadla.

Cestující, která odhodila botu, mladou letušku zjevně neslyšela. Od okamžiku výbuchu neslyšela nejspíš vůbec nic. Z obou uší jí vytékal tenký pramínek krve.

Letušku výbuch zvedl do vzduchu a udeřil s ní o zem, až hlava s vlnitými hnědými vlasy zaduněla o podlahu. Letuška chvíli ležela bez hnutí. Potom letadlo sklonilo před do prudkého klesání a ona začala klouzat uličkou, ale podařilo se jí chytit kovové příčky pod jedním sedadlem. Rozechvělými rukama se snažila vytáhnout vzhůru nakloněnou uličkou. Když se převrátila na bok, nohy jí volně vlály ve vzduchu. Všude po kabině poletovaly věci: papíry a oblečení, notebook, plechovka limonády. Dětská deka. Vypadalo to tu jako uprostřed tornáda.

Bill se podíval směrem, kam se letuška ohlédla – a spatřil modré nebe.

Širokým otvorem, který ještě před necelou půlminutou sloužil jako nouzový východ nad křídlem, dovnitř pronikalo

sluneční světlo. Před chvílí se právě na tomto místě zastavila druhá letuška, o něco starší zrzka, aby posbírala odpadky. Bill sledoval, jak se usmála, rukou v rukavici vzala prázdný kelímek, vhodila ho do igelitového pytle – a pak v jediném oslnivém záblesku zmizela. Společně s ní zmizela celá řada sedadel. Zmizel celý bok letadla.

Bill se teď musel víc rozkročit, protože letadlo se kymácelo zleva doprava, jako by nedokázalo držet přímý směr. *Pochopitelně, kormidlo*, blesko mu hlavou. Nejspíš je poškozený i ocas letadla.

Nad hlavou hnědovlasé letušky se ozvala rána, jak se otevřelo několik zavazadlových prostorů. Zavazadla se vyhrnula ven a prudce se rozlétla po kabině. Jeden velký růžový kufr na kolečkách vystřelil vpřed, jak ho podtlak táhl k otvoru. Narazil do trupu, odštípl kus pláště letadla a vyletěl ven. Nebe bylo rámováno mřížovím obnažených rámů a nosníků. Za šlehajícími dráty, z nichž sršely žlutooranžové jiskry, se rýsovaly roztroušené mraky. Bill přimhouřil oči proti slunci.

Letadlo se vyrovnalo natolik, že se letuška na podlaze mohla zvednout na kolena. Bill pozoroval, jak zápasí s tělem, které odmítá spolupracovat. Když se jí podařilo posunout nohu dopředu, zjistila, že jí ze stehna trčí kost. Několikrát zamžikala na krvavou ránu a pak se plazila dál.

„Masky!“ křičela, zatímco se vlekla uličkou k zadní části letadla, ale přes ohlušující řev větru ji bylo sotva slyšet. Ohlédla se na muže, který se sápal po kyslíkových maskách. Jednu zachytil a chtěl si ji nasadit na obličej, ale poryv větru mu ten kus plastu s pleskajícími elastickými pásky vytrhl z prstů.

Kabinu s vířící změťí zavazadel, osobních věcí a trosek letadla začínala dusit šedá mlha. Vzduchem proletěla kovová láhev s vodou a udeřila do obličeje plazící se letušku. Té okamžitě vytryskla krev z nosu.

„Někdo ho střelil! Mého manžela! Pomoc!“

Bill se podíval na ženu, která pěstmi bušila do bezvládného trupu svého muže. Ze dvou kruhových dírek v čele mu přes oči a po tvářích stékala krev. Letuška si odhrnula vlasy z obličeje, chytila se opěrky a vytáhla se na nohy, aby si do-tyčného prohlédla zblízka.

Nezasáhly ho kulky. Byly to nýty z letadla.

Kabina silně vibrovala a podlaha se začínala prohýbat. Bill cítil, jak se mu pod nohama všechno napíná. Napadlo ho, jestli to kostra letadla vydrží. Kolik času jim zbývá?

Letuška se plazila dál a ve stejném okamžiku, kdy položila ruku na tmavé místo na koberci, Bill ucítil pach moči. Letuška zvedla hlavu k muži na vedlejším sedadle. Ten strnule zíral před sebe a u nohou se mu rozlévala louže.

„Led,“ zasténal kdosi.

Letuška se otočila. Bill sledoval, jak cestující na opačné straně uličky natahuje k mladé brunetce spojené dlaně. Cosi v nich leželo a letuška před tím ucouvla. Když cestující zvedla hlavu, bylo vidět, že má bradu a krk zbarvené doruda.

„Led,“ zopakovala žena a z úst jí vytryskla krev.

V dlaních držela vlastní jazyk.

Bill se ohlédl přes rameno k zadní stěně, kde se ve větru zmítala šňůra palubního telefonu. Letuška se teď plazila k němu. Bill nakoukl dozadu do kuchyňky. Třetí letuška ležela zhroucená na podlaze, vedle ní převržená krabice džusu. Bill naklonil hlavu a sledoval, jak se chlístance oranžové mísi s rudou kaluží kolem jejího těla.

Brunetka se konečně dověkla na konec uličky, pod uniformou jí křupaly pytlíčky cukru a smetany do kávy. Natáhla ruku, ale pak ucukla.

Cestu jí zastoupil pár černých společenských bot.

Letuška vzhlédla. Ležela pomlácená a zakrvácená u Billových nohou, otevřela pusou, ale nevydala ani hlásku. Billova

kravata pleskala ve větru. Motory na ně ječely, jako by je pobízely, ať něco udělají, cokoli.

„Ale... jestli jste...“ zakoktala letuška s pohledem upřeným na Billa a rozčarovaným výrazem ve tváři. „Kdo potom řídí letadlo, kapitáne Hoffmane?“

Bill zhluboka nasál vzduch, jako by se chystal promluvit, jenže nemohl.

Zahleděl se přes kabinu k zavřeným dveřím kokpitu.

Správně mám být za těmi dveřmi.

Vrhl se vpřed, přeskočil letušku a sprintoval uličkou do přední části letadla. Uháněl, co mu síly stačily, ale zdálo se, že čím rychleji běží, tím víc se dveře vzdalují. Všude kolem křičeli lidé a prosili ho, ať se zastaví a pomůže jim. Běžel dál. Dveře se pořád vzdalovaly. Zavřel oči.

Najednou narazil do dveří, až mu lebka zaduněla o jejich neprostupný povrch. Chytil se za hlavu a odklopýtal vzad. Otupěle se snažil vymyslet, jak proniknout do uzavřeného kokpitu, ale vůbec nic ho nenapadlo. Bušil do dveří, dokud nepřestal cítit pěsti.

Zadýchaně ustoupil, aby do dveří zkusil kopnout, když vtom uslyšel cvaknutí.

Dveře se odemkly a nepatrně pootevřely. Bill vrazil dovnitř.

Prakticky po celém kokpitu blikaly červené a žluté výstražné kontrolky. Do toho nepřetržitě vřeštěl alarm a jeho pronikavý jekot se v malém prostoru stále stupňoval. Bill se posadil na sedadlo vlevo, na své místo kapitána.

Na displej před sebou zaostřil jen s obtížemi, protože poskakování letadla rozmazávalo číslice. Červená barva ho pronásledovala všude, kam se podíval. Všechna tlačítka, všechny kontrolky, všechny displeje mu ječely do očí.

Za oknem se blížila země.

Tak něco dělej, pobídl se Bill.

Natáhl ruce před sebe.

Byly ztuhlé.

Sakra, jsi přece kapitán. Musíš se nějak rozhodnout. Nemáš moc času.

Alarm ječel pořád hlasitěji. Robotický hlas mu opakovaně přikazoval, ať letadlo zvedne.

„Co zkusit asymetrický tah?“

Bill otočil hlavu. Na sedadle druhého pilota seděl jeho desetiletý syn Scott a krčil rameny. Měl na sobě pyžamo s obrázkem sluneční soustavy. Nohama se nedotýkal země.

„Aspoň to zkus,“ dodal chlapec.

Bill se podíval na své ruce. Prsty se odmítaly pohnout. Jen trčely ve vzduchu.

„No dobře. Ještě máš druhou možnost, tu horší. Skloň to dolů a využij rychlost, abys udržel přímý směr.“

Bill se znovu otočil a tentokrát na sedadle uviděl opřenou svoji ženu. Měla ruce založené na prsou a usmívala se na něj. Stejně jako vždycky, když oba věděli, že má pravdu. Byla neuvěřitelně krásná.

Ze všech sil se snažil pohnout a něco udělat. Po krku se mu řinul pot. Přesto byl dál ochromený strachem. Děsil se toho, že se rozhodne špatně.

Carrie si odhrnula vlasy za ucho, naklonila se a položila manželovi ruku na koleno.

„Bille. Už je čas.“

Zalupal po dechu a s trhnutím se posadil. Škvírou mezi záclonami pronikalo měsíční světlo a rozlévalo se po manželské posteli. Rozhlédl se po pokoji, ale nikde nic neblíkalo. Zapo-slouchal se, ale neslyšel alarmy, jen štěkání sousedovic psa.

Dlouze si vydechl a sklonil hlavu do dlaní.

„Zase ten samý?“ zeptala se Carrie vedle něj na posteli.

Ve tmě přikývl.

1

Carrie natřepala peřinu a dlaní ji uhladila. Vůně čerstvě posečené trávy přivábila její pohled k otevřenému oknu. Soused odnaproti si právě cípem košile otíral obličej. Pak zaklapl popelnici plnou trávy a vykročil s ní za dům, cestou ještě zamával projíždějícímu autu, jehož hlasitá hudba po chvíli utichla v dáli. V koupelně za Carrie utichla sprcha.

Carrie vyšla z pokoje.

„Mami, můžu jít ven?“

Scott stál pod schody s autíčkem na dálkové ovládání.

„Kde je...“ Carrie začala sestupovat k němu.

Ze dveří se po čtyřech vynořila Elise a prskala na celé kolo. Dolezla až k bráškovi, chytila se jeho šortek a vytáhla se na nohy. Trochu se kymácela, jak se její drobné tělíčko snažilo udržet rovnováhu.

„Dobře, odnesl jsi talíř do dřezu?“

„Jo.“

„Tak můžeš, ale jen na deset minut. Ať jsi zpátky, než táta pojede, ano?“

Kluk přikývl a rozběhl se ke dveřím.

„Takhle ne,“ zavolala za ním Carrie, zvedla Elise a usadila si ji na boku. „Boty.“

Neplánované druhé dítě deset let po tom prvním je počátku všechny pořádně vykolejilo. Ale jak si tříčlenná rodina postupně zvykala na to, že je teď čtyřčlenná, Bill s Carrie si uvědomili, že díky velkému věkovému rozdílu může starší

brácha zastat takové drobnosti, jako třeba pohlídat sestřičku, zatímco máma se odejde převléct nebo ustlat postel. Pak už to šlo lépe.

Carrie právě utírala dětskou židli upatlanou od batátů a avokáda, když uslyšela, jak se otevřely vchodové dveře.

„Mami?“ zavolal Scott trochu vyplašeně.

Pospíšila si z kuchyně a zjistila, že Scott venku zírá na neznámého muže. Dotyčný stál s rozpačitým výrazem na verandě, ruku strnule nataženou ke zvonku.

„Dobrý den,“ pozdravila Carrie, přendala si batole na druhý bok a nenápadně se postavila mezi syna a cizího muže. „Hledáte někoho?“

„Já jsem z CalComu,“ odpověděl dotyčný. „Volala jste kvůli internetu?“

„Aha!“ Otevřela mu dveře dokořán. „Samozřejmě, pojdte dál.“ Bylo jí trapně, jak v první chvíli zareagovala, a doufala, že si toho muž nevšiml. „Promiňte. Ještě se mi nestalo, aby opravář přišel včas, natož s předstihem. Scotte!“ houkla za synem, který se už stačil vzdálit na chodník. „Deset minut.“

Chlapec přikývl a odběhl.

„Já jsem Carrie,“ představila se a zavřela dveře.

Technik si odložil brašnu s náradím u vchodu a Carrie sledovala, jak si prohlíží obývací pokoj. Vysoké stropy a schodiště do patra. Vkusný nábytek a čerstvé květiny na konferenčním stolku. Na krbové římsě různě staré rodinné fotografie, ta nejčerstvější z pláže při západu slunce. Scott jako by Carrie z oka vypadl, jejich shodně čokoládové vlasy vlály v mořské bríze, zelené oči měli přimhouřené, úsměv od ucha k uchu. Bill, o dvacet centimetrů vyšší než Carrie, držel v náruči tehdy novorozenou Elise, jejíž růžovoučká dětská pleť kontrastovala s jeho kalifornským opálením. Opravář se s úsměvem otočil.

„Sam,“ řekl.

Oplatila mu úsměv. „Můžu vám nabídnout něco k pití, Same? Zrovna jsem si chtěla udělat čaj.“

„Čaj bych si docela dal. Děkuju.“

Odvedla ho do vedlejší místnosti, do kuchyně zalité jasným slunečním světlem, odkud se vcházelo do rodinného pokoje plného hraček.

„Díky, že jste přišel v sobotu.“ Carrie usadila batole na vysokou židli. Elise zabubnovala pěstičkami do stolu a vyceňila v úsměvu několik prvních zoubků. „V nejbližších týdnech neměli žádný jiný volný termín.“

„Jo, máme toho teď dost. Kdy vám ten internet přestal fungovat?“

„Asi především,“ odpověděla a začala napouštět vodu do konvice. „Černý, nebo zelený?“

„Černý, díky.“

„Není to divné, že máme problém jenom my?“ zeptala se Carrie, zatímco sledovala, jak se prvotní plamínek na sporáku rozšířil po celé plotýnce. „Ptala jsem se několika sousedů, co mají taky CalCom, a všem to běží v pořádku.“

Sam pokrčil rameny. „To je normální. Asi to bude routerem, možná kabelem. To zjistíme.“

Z vedlejšího pokoje k nim dolehl zvuk těžkých kroků na schodišti. Carrie dobře věděla, co bude následovat: cvaknutí kufu a žuchnutí brašny na podlahu u dveří a pak klapání tvrdých podrážek přes předsň. Stačilo pár kroků a byl v kuchyni: naleštěné černé společenské boty, pečlivě vyžehlené kalhoty, sako a kravata. Nad náprsní kapsou měl našitý okřídlený znak Coastal Airways a pod ním jmenovku s tučnými písmeny BILL HOFFMAN. Tentýž znak se jmenovkou zdobil předeek zlatě lemované čepice, kterou teď zlehka položil na pult. Jeho příchod působil nečekaně dramaticky a Carrie neuniklo, jak aura důležitosti, která ho provází, kontrastuje s náladou celého domu. Nikdy předtím si toho nevšimla;

koneckonců k večeri v uniformě nechodil. A nepochybně se hrála roli i skutečnost, že s nimi byl v místnosti ještě další člověk, který neznal ani Billa, ani jejich rodinu. Každopádně ji to teď okamžitě praštilo do očí.

Bill zdvořile kývl na technika, strčil si ruce do kapes a pak se obrátil ke Carrie.

Ta jeho pohled opětovala se stisknutými rty a rukama založenýma na prsou.

„Same, nevadilo by vám...“

„Jistě, já si, ehm, půjdu nachystat věci,“ vypravil ze sebe Sam a nechal dvojici o samotě.

Hodiny na stěně odtikávaly vteřiny. Malá Elise bušila do tácu uslintaným kousátkem, ale to jí po chvíli vyklouzlo z prstů a spadlo na podlahu. Bill přešel přes kuchyň, zvedl ho, opláchl v dřezu a osušil utěrkou, pak ho vrátil do dychtivých ruček své dcery. Za Carrie začala tiše pískat konvice.

„Jakmile dorazím do hotelu, zavolám ti přes FaceTime, abys mi řekla, jak ten zápas –“

„Budeš v New Yorku, vid’?“ přerušila ho Carrie.

Bill přikývl. „Dneska večer New York, zítra Port–“

„Po zápase jde celý tým ještě na pizzu. Vzhledem k tomu, že budeš o tři hodiny napřed, tak než se dostaneme domů, budeš už určitě spát.“

„Dobře. Tak hned ráno –“

„Ráno se máme sejít se ségrou a vzít děti ven,“ nenechala ho domluvit. Pak pokrčila rameny. „Takže uvidíme.“

Bill se zhluboka nadechl, napřímil se a vypjal ramena ozdobená nárameníky se čtyřmi zlatými proužky. „Dobře víš, že jsem to musel vzít. Kdyby mě požádal kdokoli jiný, tak bych odmítl.“

Carrie sklopila zrak k podlaze. Konvice už vřískala na celé kolo a ona vypnula sporák. Pískání postupně utichalo, až byly znovu slyšet jen hodiny.

Bill se podíval na hodinky a tiše zaklel. „Přijdu pozdě,“ řekl a vtiskl dceři pusku do vlasů.

„Ještě nikdy jsi nepřišel pozdě,“ namítla Carrie.

Nasadil si čepici. „Až se odbavím, ještě zavolám. Kde je Scott?“

„Venku. Hraje si. Měl by se každou chvílí vrátit, aby se rozloučil.“

Byla to zkuška a ona věděla, že Bill to ví. Hleděla na něj zpoza té imaginární dělicí čáry, kterou mezi nimi namalovala. Podíval se na hodiny.

„Promluvíme si, než poletím,“ řekl Bill a rázně vykročil z kuchyně.

Carrie sledovala, jak odchází.

Za okamžik se otevřely a zavřely vchodové dveře a v domě se rozhostilo ticho. Carrie přešla k dřezu a dívala se, jak se listy na dubu na zahradě třepotají ve větru. Slyšela, jak Bill startuje auto a odjíždí.

Za jejími zády se ozvalo odkašlání. Honem si otřela obličej a otočila se.

„Omlouvám se za to,“ řekla Samovi a obrátila oči ke stropu. „Říkal jste černý, vidíte?“ Roztrhla pytlík s čajovým sáčkem a ten vhodila do hrnku. Zalila ho horkou vodou z konvice, ze které stoupala pára. „Chcete mléko nebo cukr?“

Když neodpověděl, ohlédl se.

Její reakce ho zřejmě překvapila. Nejspíš čekal, že začne ječet. Možná upustí hrnek. Rozbrečí se. Zkrátka něco takového. Každopádně očekával nějaké drama. Když se žena ve vlastním domě, ve vlastní kuchyni, otočí a zjistí, že na ni muž, kterého zná pouhých pár minut, míří pistolí, byla by výrazná reakce zcela na místě. Carrie cítila, že reflexivně vyvalila oči, jako by její mozek potřeboval z té scény vstřebat co nejvíc, aby si potvrdil, že se to skutečně děje.

Muž naopak oči přimhouřil, jako by říkal: *Vážně?*

Carrie tepalo v uších a z horní části páteře se jí až ke kolennům rozléval chlad. Najednou po celém těle cítila mírné mravenčení.

Ale tohle si rozhodně hodlala nechat pro sebe. Ignorovala pistoli, soustředila se čistě jen na muže a nic z toho, co se v ní právě dělo, před ním nedala najevo.

Malá Elise mezitím špulila rty a vrněla a teď s výsknutím opět odhodila kousátko na podlahu. Sam udělal krok směrem k ní. Carrie mimoděk zhluboka nasála vzduch.

„Same,“ oslovila ho rozvázně. „Nevím, co chcete. Ale máte to mít. Cokoli. Udělám cokoli. Jenom prosím...“ Hlas jí uvízl v hrdle. „... prosím, neubližujte mým dětem.“

Vtom se otevřely vchodové dveře a s bouchnutím se zavřely. Srdce jí rázem sevřela panika a Carrie se nadechla k výkřiku. Sam natáhl kohoutek pistole.

„Mami, táta už odjel?“ zavolal Scott z vedlejšího pokoje. „Nemá tady auto, můžu si ještě hrát?“

„Řekněte mu, ať jde sem,“ vyzval ji Sam.

Carrie se kousla do spodního rtu.

„Mami?“ zopakoval Scott s dětskou netrpělivostí v hlase.

„Pojď sem,“ řekla Carrie a zavřela oči. „Pojď honem sem, Scotte.“

„Mami, proč nemůžu zůstat venku? Říkala jsi, že můžu jít...“ Jakmile Scott uviděl pistoli, ztuhl. Podíval se na mámu, pak na zbraň a zase na mámu.

„Scotte.“ Carrie mu pokynula, ať jde k ní. Chlapec cestou přes kuchyň nespouštěl zrak z pistole, a když byl u mámy, ta ho honem schovala za sebe.

„Vaším dětem se nejspíš nic nestane,“ řekl Sam. „Anebo stane. To nezáleží na mně.“

Carrie se znovu zhluboka nadechla. „A na kom to záleží?“ Sam se usmál.

Bill na sobě cítil pohledy lidí v nejbližším okolí.

Věděl, že za to může uniforma. Měla tyhle účinky. Vypadal díky ní o něco důstojněji.

Bill měl řadu různých vlastností, ale prakticky všichni se už od dob jeho mládí shodovali na tom, že je především milý. Učitelé a trenéři, dívky, se kterými chodil, rodiče jeho kamarádů. Všichni ho znali jako milého kluka. Ne že by mu to vadilo. Milý opravdu byl. Ale když si oblékl uniformu, něco se změnilo. Slovo *milý* ztratilo své výsadní postavení. Nezmizelo z rejstříku jeho vlastností úplně, ale přestalo mu dominovat.

Když na mezinárodním letišti v Los Angeles míjel cestující v nekonečné frontě na bezpečnostní kontrolu, otáčeli se za ním, ale stačil jediný pohled na jeho čepici a kravatu a rozhořčení se rázem měnilo ve zvědavost. Takhle se už dneska obléká málokdo. Připomínal jim dobu, kdy bylo cestování letadlem vzácnou výsadou, významnou událostí. Uniforma zůstávala beze změn záměrně, aby pilotům propůjčovala určitý tajemný nádech starých časů. Vyvolávala respekt. Důvěru. Hlásala smysl pro povinnost.

Bill přistoupil k osamělé zaměstnankyni Úřadu pro bezpečnost v dopravě, která seděla na malém pódiu umístěném stranou od bezpečnostní kontroly cestujících. Nechal načíst čárový kód na zadní straně svého průkazu, přístroj zapípal a počítač se dal do práce.

„Dobré ráno,“ pozdravil Bill a podal ženě svůj pas.

„Ještě je ráno?“ opáčila a zahleděla se na údaje vytištěné vedle jeho fotografie. Porovnála je s údaji na průkazu a strčila pas pod modré světlo, díky němuž se na prázdném místě objevily hologramy a skrytý tisk. Zvedla zrak a ověřila si, že tvář před ní odpovídá té v pase a na průkazu.

„Technicky vzato už ráno asi není,“ uznal Bill. „Jen pro mě ještě je.“

„No, pro mě je především pátek. Takže by sebou dnešek mohl trochu hodit.“

Na obrazovce počítače se objevila fotka a informace z Billova průkazu. Když žena všechno třikrát zkontrolovala, vrátila mu pas.

„Bezpečný let, pane Hoffmane.“

Od stanoviště bezpečnostní kontroly posádek prošel kolem cestujících, kteří si tu obouvali boty a ukládali tekutiny a notebooky zpátky do příručních zavazadel. Naposledy letěl Bill s letuškou, která odmítala odejít do důchodu čistě proto, aby nepřišla o možnost využívat bezpečnostní kontrolu posádek. Ohrnovala nos nad představou, že by musela cestovat jako obyčejný smrtelník; čekat ve frontě, dodržovat omezení ohledně tekutin, mít nárok jen na dvě příruční zavazadla – která by jí prohledávali pokaždé, ne jen občas. Při pohledu na muže v ponožkách, kterého tu právě šacovali, jí Bill musel dát za pravdu.

Využil liduprázdného prostoru u jedné neobsazené brány k tomu, aby v klidu zavolal domů, jak slíbil. Zatímco poslouchal, jak telefon na opačném konci linky pořád dokola vyzvání, sledoval, jak venku na letištní ploše kličkuje cateringový vůz a rampaři v neonových vestách nakládají zavazadla. Na ranvej právě dorolovalo letadlo a jiné v dálce vzlétlo.

S Carrie se hádali zřídka. Ale když už k tomu došlo, stálo to za to. Měla samozřejmě plné právo být naštvaná. Scottovo družstvo dnes zahajovalo sezonu malé ligy a Bill slíbil, že se přijde podívat. Postaral se, aby v den zápasu ani dva dny před ním a po něm neměl žádný let. Jenže když vám zavolá šéf a požádá vás o laskavost, nemůžete odmítnout. To prostě nejde. Bill byl třetím služebně nejstarším pilotem u společnosti. Když ho přijímali, ještě ani nebylo jisté, jestli společnost vůbec přežije. Málokterým novým aerolinkám

se to podaří. Přesto vydržel. A dnes, téměř o pětadvacet let později, byla společnost ohromně úspěšná jak u cestujících, tak u akcionářů. Coastal Airways byly i jeho dítě. Takže když vám šéf řekne, že vás potřebuje, zkrátka mu vyhovíte. Nic jiného ani nepřipadá v úvahu.

Takhle to vysvětlil Carrie. Neřekl jí, že když se ho O'Malley zeptal, jestli má čas, vůbec si na Scottův zápas nevzpomněl. Nebo že i kdyby si na něj vzpomněl, na jeho rozhodnutí by to nic nezměnilo.

Telefon zvonil a zvonil, až se konečně ozvalo: „Dobrý den! Dovolali jste se Carrie. Nejsem právě –“ Ukončil hovor, a než strčil telefon do kapsy, stačil si všimnout, jak se na jeho domovské obrazovce objevila fotka celé rodiny.

Vzápětí si všiml svého vlastního odrazu v okně a upřel zrak na své tmavé, husté vlasy. Na skráních se začínaly ukazovat šediny. Oči byly sytě tmavě modré.

Bill plácl do zvonku uprostřed konferenčního stolku.

„Oči. Moje oči.“

„Poslední slovo? Když to bude správně, tak jste vyhráli.“

„Jednou říkala, že jsou jako koupání v nočním moři. Když nedohlédneš na dno. Ale je to vzrušující. Takže jo. Moje oči. Rozhodně.“

Carrie spadla brada.

Bill se předklonil. Z vlastního dechu cítil pivo. „Slyšel jsem, jak to povídáš kamarádce do telefonu. Ale nikdy jsem ti to neřekl. Miluju tě, láska.“ Poslal jí polibek.

Manželky zajásaly a manželé se navzájem dloubali do žeber.

„Tak dobře, Carrie,“ ujal se slova hostitel. „Oči. Zní tak tvoje odpověď na otázku, co máš na svém manželovi nejradši?“

Zrůžověly jí tváře, pak se uchichtla a zvedla papírek s naškrábanou odpovědí: Zadek.

Pokoj vybuhl smíchy. Bill se smál ze všech nejvíc.

Upravil si kravatu. Jsem dobrý člověk, připomněl si bez zaváhání. Hlavou mu blesklo, jak zklamaně se Carrie tvářila, když vycházel z kuchyně. Zamrkal a obrátil zrak ke vzlétajícímu letadlu.

2

Bill sestoupil po schůdcích na letištní plochu a zamžoural zpod dlaně, kterou se snažil odstínit slunce. Většina obyvatel Spojených států už zažívala podzimní listí a mrazivá rána, ale v Los Angeles vládlo nekonečné léto.

Obchůzka: standardní prohlídka letadla před každým letem. Prohlédnout stroj odshora až dolů, zkontrolovat, jestli se někde něco nevykyká normálu, jestli nejsou patrné známky poškození draku nebo jiné mechanické problémy. Většina pilotů to brala jen jako další z mnoha nařízení Federální letecké správy. Pro Billa to byla svátost. Položil ruku na kryt motoru a zavřel oči. Pomalu dýchal a rozprostřel prsty, kov a tělo navázaly spojení, obojí teplé na dotek.

Za měsíc měl oslavit osmnáctiny, ale toho dne v letecké škole Bill věděl, že před ním leží důležitější životní milník.

„Takže když zapisujeme letový plán, víš, proč uvádíme, kolik je na palubě ‚duší‘, a ne ‚osob‘?“ zeptal se ho nedávno instruktor.

Bill zavrtěl hlavou.

„Říkáme to proto,“ vysvětlil mu instruktor, „aby v případě havárie přesně věděli, kolik těl hledají. Vyhneme se tak zmatkům, které by mohly vzniknout, kdybychom používali označení jako cestující, posádka nebo kojenci. Prostě kolik

těl, rozumíš? Nic víc vědět nepotřebují. A navíc...“ Luskl prsty. „Někdy v nákladovém prostoru přepravujeme nebožtíky, takže potřebují vědět, že ty počítat nemají. Když tedy zapíšeš duše...“

Tu noc nemohl Bill usnout. Ležel na zádech, sledoval, jak se pod stropem točí větrák, a poslouchal, jak u protější zdi pokoje tiše pochrupuje jeho mladší brácha. Teplý illinoiský letní vánek flirtoval skrz otevřené okno s krémovými závěsy, díky čemuž na protější stěně tančily vlnité stíny.

Bill se v pokoji dosud ponořeném ve tmě oblékl, vyklouzl z domu a vyrazil na kole podél kukuřičných polí k malému městskému letišti. Na letištní ploše seděla dvě letadla; v dálce se tyčila prázdná a tichá řídicí věž. Letadla byla malá, s jedním pístovým motorem, stejného typu, na němž se učil. Časem je měl přerůst, vyměnit je za stroje s většími motory, větší hmotností i nosností. Dlouho se tam opíral o plot a hleděl na ně.

Anebo snad letadla hleděla na něj, měřila si ho? Zatímco hvězdy pohasínaly a po obzoru se roztahovaly růžovooranžové pruhy svítání, měl pocit, jako by ho letadla vyslychala.

Dokáže unést břemeno zodpovědnosti? Je skutečně mužem, kterého si tahle práce žádá?

Všechno vypadalo dobře. Vzorek na pneumatikách jako nový, soustrojí promazané, senzory správně nastavené, žádné praskliny, žádné trhliny. Koutkem oka zachytil pohyb, a tak vystoupil zpod letadla. Nahoře v kokpitu se k oknu naklonil druhý pilot Ben Miro a zamával na Billa, aby ho upozornil, že už je na místě. Když však mladík zvedl k oknu kšiltovku se znakem Yankees, Billovi ztuhl úsměv na rtech. Otráveně zavrtěl hlavou. Ben se usmíval dál a ukázal kapitánovi zdvižený prostředník.

Bill měl obchůzku splněnou, vystoupal po schůdcích zpátky k nástupnímu mostu a ohlédl se na své letadlo. Ocas Airbusu A320 hrdě nesoucí červenobílé logo Coastal Airways ho naplnil pýchou – jenže pak si vzpomněl na Carrie. Vyťukal bezpečnostní kód dveří a podíval se na mobil.

Žádné nové zprávy. Žádné zmeškané hovory.

Když se za ním dveře zavřely, musely jeho oči přivyknout světlu zářivek. Bill škobrtl o tašku jednoho cestujícího a hned se omluvil, ale zároveň se neubráníl úsměvu, protože zamračený muž se tyčil kus nad něj – a s tím se metr devadesát vysoký pilot nesetkával často. Muž přejel zrakem po kapitánově uniformě a nakonec Billovi úsměv bez valného nadšení oplatil.

Zástup cestujících se vinul nástupním mostem do letadla a Bill se s úslužným úsměvem proplétal mezi kufry a skládacími kočárky. Konečně vstoupil na palubu a krátce pohlédl do kabiny pro cestující zalité růžovofialovým světlem, jímž aerolinky, které si zakládaly na tom, že drží krok s dobou, navozovaly ikonickou atmosféru nočního klubu.

„Tak koukám, že už se nastupuje,“ prohodil k drobné letušce ve středních letech, která právě stála na špičkách, aby dosáhla do police v palubní kuchyňce. Jo se otočila, a když se Bill sklonil, aby ji objal, oči se jí rozzářily překvapením. Její načechrané černé kudrny ho pošimraly na tváři a v nose ho zašimrala důvěrně známá vanilková vůně stoupající z její tmavě hnědé pleti.

„Tohle je moje vůně,“ prohlásila Jo. „Stejně jako vůně mojí mámy a její mámy taky. Když je u nás v rodině nějaké holce třináct, všechny ženské se sejdou, aby to oslavily. Žádní chlapi – jenom dámy. Sedíme v kuchyni, povídáme si, vaříme, prostě... prožíváme to střídání generací.“

Její řeč byla jako hudba. Bill si vychutnával každou táhlou samohlásku, nasával proměnlivou kadenci a nepředvídatelný důraz. Často se jí vyptával na dětství, protože při vyprávění o minulosti její jinak téměř nezmatelný východotexaský přízvuk silil a on ho rád poslouchal. Teď dopil pivo a pokynul barmanovi, že si dá ještě.

„Nikdy nezapomenu, jak mi prababička vzala z ruky láhev limonády a postavila ji na kuchyňskou linku,“ vyprávěla Jo a usmívala se do sklenky s vínem, jako by tu vzpomínku sledovala. „Ty její ruce! Nebyla to nijak zvlášť velká ženská, ale ty ruce... Neřekla mi ani slovo, jen mi podala takovou lesklou zlatou krabičku s tmavě modrou mašlí. Věděla jsem, co to je; všechny jsme to věděly. Vzpomínám si, jak jsem tu mašli hrozně opatrně rozvázala, a když jsem krabičku otevřela – byla tam. Moje vlastní lahvička od Shalimaru. Přivoněla jsem si k ní. Voněla přesně jako moje máma. A její máma. Věděla jsem, že ta vůně ke mně patří a vždycky patřit bude.“

„Netušila jsem, že dneska poletíš,“ řekla Jo.

„Vzal jsem to až včera večer. Došli jim náhradníci, tak mě O'Malley požádal o pomoc.“

„Vida, vida, tak sám šéfpilot za tebou přišel s prosíkem,“ podotkla a celou dobu se usmívala na cestující, kteří vstupovali na palubu.

„No prosím, ty chápeš, co to znamená. Nemohla bys to vysvětlit Carrie?“

Jo zvedla obočí. „No, záleží na tom, co jsi musel oželet, abys tady mohl být.“

„Scott má dneska první zápas sezony. A já mu slíbil, že přijdu fandit.“

Jo si povzdechla.

„Já vím,“ přikývl Bill. „Ale co jsem měl dělat? Normálně se mu věnuju. Když jsem doma, jsem tam na sto procent. Jsem tam pro ně. Jen mám holt práci, při které bývám delší dobu pryč. Vynahradím mu to, až se vrátím.“

Čekal, že ho Jo nějak podpoří, ale ona jen dál nalávala předodletové nápoje pro první třídu. Po chvíli zvedla hlavu.

„Aha, promiň, to jsi říkal mně? Já myslela, že to vysvětluješ svojí ženě. Nebo svému synovi. Nebo... sobě.“ Zvedla tác s nápoji. „Podle mě to zní rozumně. Ale řešíš to se špatnou osobou.“

Měla pravdu. Jo měla vždycky pravdu.

„Dáš si kafe?“ zeptala se přes rameno, než odešla roznést nápoje.

„Ale no tak, na to se přece nemusíš ptát.“ Bill sklonil hlavu a prošel do kokpitu.

„Zdravičko, šéfe!“ pozdravil Ben, potřásl si rukama a Bill se usadil na sedadlo vlevo. Prakticky celý povrch stísněného prostoru pokrývaly černé a šedé knoflíky a tlačítka. Občas mezi nimi probleskla červená nebo žlutá. Tahle tlačítka byla posly špatných zpráv – nevítanými hosty klidného letu.

„Promiň, že jsem přišel pozdě,“ omluvil se Ben. „I v sobotu je v L. A. všude zasekáno.“

„To je normální,“ přikývl Bill a sáhl po příručním mikrofonu nalevo od sedadla. Odkušlal si. „Dobré odpoledne, dámy a pánové, vítejte na palubě přímého letu čtyři-jedna-šest společnosti Coastal Airways na mezinárodní letiště Johna F. Kennedyho v New Yorku. Já jsem Bill Hoffman a mám tu čest být kapitánem dnešního letu. V kokpitu je se mnou první důstojník Ben a v kabině vás obsluhuje skvělý palubní tým, který je tu však především pro vaši bezpečnost. Vepředu máme Jo, vzadu jsou Michael a Kellie. Doba dnešního letu bude pět hodin a dvacet čtyři minut a zatím to vypadá na hladkou jízdu. Pokud vám můžeme let čímkoli zpříjemnit,

neváhejte a dejte nám vědět. Prozatím se pohodlně usaďte, pro zkrácení dlouhé chvíle využijte náš zábavní systém a jako vždy děkujeme, že jste se rozhodli letět s Coastal Airways.“

„Viděl jsi Kellie? Tu novou letušku vzadu?“ zeptal se Ben.

„Ne, proč?“

Ben přestal do palubního systému pro řízení letu zadávat souřadnice, udělal několik oplzlých gest, a aby skutečně nemohlo být pochyb o tom, co má na mysli, ještě zahýbal pánví. Bill zavrtěl hlavou a odfrkl si. Doby před Carrie, kdy sám coby první důstojník proháněl sukně, mu připadaly jako úplně cizí život. Ben se najednou zarazil, protože do kokpitu vstoupila Jo s kouřícím hrnkem.

„Dáš si kafe, brouku?“ zeptala se prvního důstojníka a podala hrnek Billovi – dobře věděla, že cukr ani mléko nosit nemusí.

„Ne, ale jakmile dorazíme v New Yorku do baru, rozhodně si dám panáka.“

„Jasná věc,“ přikývla a ukázala na něj prstem. „Vzadu jsou všichni připravení, už čekáme jen na dva lidi. Nebude vám zatím vadit návštěva?“

Bill se otočil a uviděl, že zpoza Jo vykukuje malý kluk.

„Ale vůbec ne, pojď dál,“ vyzval ho Bill. Když se Jo obrátila k odchodu, poposedl si a pokynul chlapci. Za ním se krčil jeho táta a šeptem mu dodával odvalu.

„Trochu se stydí,“ řekl muž. „Ale miluje letadla. Každou chvíli jezdíme na to parkoviště vedle letiště a koukáme, jak startují a přistávají.“

„Myslíte to parkoviště u hamburgerárny, kousek od severní ranveje? Tam jsem syna taky často bral, když byl v tomhle věku. A občas tam zajedeme ještě dneska.“ Bill si v duchu poznamenal, že až se vrátí domů, měl by tam Scotta zase jednou zavézt. „Nechceš se podívat, co dělají všechny tyhle knoflíky?“ zeptal se Bill kluka a pustil se do výkladu.

Když o několik minut později nastoupili poslední dva cestující, Jo nakoukla do kokpitu. „Všechno připraveno, Bille,“ oznámila a podala mu poslední formuláře.

„No, tak bychom se měli dát do práce. Díky, že jste se za námi přišli podívat. Chtěl bys pilotní odznak?“ Bill sáhl do své brašny vedle sedadla a vytáhl plastová křídýlka. S významným gestem strhl zadní fólii a přilepil je chlapci na tričko. Ten se na lesklý odznak zahleděl, pak radostně zavýskl, na okamžik zvedl hlavu a zabořil obličej do tátovy nohy. Bill se s nostalgickým bodnutím u srdce usmál – připomnělo mu to Scotta, když byl takhle malý, a časy, které mu dnes připadaly jako dávná minulost. Otec poděkoval a oba odešli, aby se usadili na svá místa.

Duše na palubě, připomněl si Bill při kontrole čísel na formuláři. Potom se podepsal a vrátil papír Jo, která ho předala zaměstnankyni aerolinek čekající u vstupních dveří letadla. Ty se o chvíli později s těžkým zaduněním zavřely, cestující ukončovali poslední telefonáty a usazovali se.

„Mám začít s předletovou kontrolou, Bille?“ zeptal se Ben.

Billovi se rozsvítil telefon. Protože očekával zprávu od „Carrie mobil“, zamračil se, když místo ní spatřil propagační e-mail z posilovny.

Jo za jejich zády mezitím uvolnila dveře kokpitu z magnetické západky, která je držela otevřené.

„Cestující připraveni k pojezdu,“ oznámila a čekala. Bill se otočil, přikývl a ukázal zvednutý palec. Jo zavřela dveře a muži zůstali sami.

Bill přepnul telefon do letového režimu, čímž se odstříhl od Carrie. Ale ona dobře věděla, že jeho čas je omezený; věděla, že jakmile budou ve vzduchu, nebude s ní v Benově přítomnosti moct mluvit. Nemělo smysl být kvůli tomu naštvaný. Ale stejně byl. Jestli chtěla omluvu, měla mu zavolat, dokud byl na zemi. Jakmile vystoupají do letové hladiny,

napíše jí zprávu, ale nic víc až do přistání v New Yorku udělat nemůže.

„Dobře. Pojdme na předletovou kontrolu,“ řekl Bill.

Ben vytáhl zalaminovaný seznam. „Palubní deník, způsobilost letadla, imatrikulace...“

Bill zvedl ruku a vypnul znamení PŘIPOUTEJTE SE. Letadlo už se vyrovnalo a teď se poklidně neslo na východ: hromada lidí zavěšených v prázdnu.

„Coastal čtyři-jedna-šest, kontaktujte Los Angeles na jedna-dva-devět-čára-pět-nula,“ rozlehlo se kokpitem zaskřehotání řídicího letového provozu.

„Coastal čtyři-jedna-šest,“ reagoval Bill, „Los Angeles na jedna-dva-devět-čára-pět-nula. Přeju hezký den.“

Ben sáhl doleva a stiskl knoflík na dolním ovládacím panelu. Začal jím otáčet proti směru hodinových ručiček a žluté digitální číslice klesaly k nové frekvenci. Dispečer, který se ozve na opačném konci, je provede svým sektorem a následně předá letadlo dispečerovi dalšího sektoru na jejich trase. Takto se bude komunikace letadla se zemí předávat jako štafeta až do New Yorku.

Bill vyčkal, dokud Ben nenastaví frekvenci 129,50, a pak stiskl tlačítko přenosu. „Dobré odpoledne, Los Angeles,“ řekl do mikrofonu a zahleděl se při tom na panel, který ukazoval jejich výšku, směr a rychlost. „Coastal čtyři-jedna-šest se hlásí v letové hladině tři-pět-nula.“

„Dobré odpoledne, Coastal. Udržujte hladinu tři-pět-nula,“ odpověděl dispečer. Bill odložil mikrofon a stiskl tlačítko na panelu před sebou. Nad nápisem „AP1“ se rozsvítila zelená kontrolka, která potvrdovala, že autopilot je zapnutý. Bill odepnul ramenní popruhy svého pětibodového

bezpečnostního pásu a sklopil si sedadlo, aby si pro nadcházející let udělal pohodlí.

„Pane?“ oslovila Jo cestujícího. „Pane?“

Muž upíral zrak na obrazovku před sebou. Jo zatřepotala prsty před obrazovkou, dotýčný k ní zvedl zrak, honem si sundal sluchátka a přijal sklenku vína, kterou mu podávala.

„Promiňte,“ omluvil se a zadíval se zpátky na televizní přenos.

„Důležitý zápas?“ zeptala se, zvedla z tácu minerálku bez ledu a podala ji zhruba dvacetileté dívce na sedadle první třídy vedle něj.

„Děláte si legraci?“ opáčil se silným newyorským přízvukem. „Sedmý zápas světové série? Jo, to je hodně důležitý zápas.“

„Předpokládám, že fandíte Yankees,“ podotkla Jo.

„Od toho dne, co jsem se narodil,“ odpověděl a znovu si nasadil sluchátka, aby si poslechl komentáře před zápasem. Dívka vedle něj právě poslala zprávu svému příteli. **Přistaneme v 10.30. Můžeš mě vyzvednout?** Sledovala tři tečky značící, že píše odpověď, a když se objevila na displeji, usmála se.

O čtyři řady dál v hlavní kabině otočil jiný cestující stránku v knize. Paprsek stropní lampičky dráždil muže na prostředním sedadle vedle něj, který se snažil usnout. Žena na sedadle přes uličku stiskla na notebooku tlačítko „Odeslat“ a e-mail o několik vteřin později dorazil do schránky jejího šéfa v Los Angeles. Chlapík u okna se na sedadle vrtěl a přemítal, jak dlouho to vydrží, než bude muset celou řadu požádat, ať se zvedne, aby si mohl odskočit. Za ním se ozývalo hlasité chrápaní z otevřených úst „cestujícího nadstandardních rozměrů“, který při nástupu do letadla musel letušky